

FESTA DEL MERCAT
A LA PLACA D'AMPOSTA

CATÀLEG D'INDUMENTÀRIA

Índex

- ❁ Guia indumentària
- ❁ El context social principis
del segle XX
- ❁ La moda a principis del segle XX
- ❁ La vestimenta del pagès
- ❁ La vestimenta de la pagesa
- ❁ Complementes dels pagesos
i pageses
- ❁ La vestimenta infantil pagesa
- ❁ La vestimenta de la burgesia
- ❁ La vestimenta infantil burgesa
- ❁ La vestimenta dels menestrals
- ❁ Vesteix-te per a la Festa del
Mercat
- ❁ Contactes
- ❁ Fonts i Bibliografia

La Festa del Mercat a la Plaça d'Amposta és una activitat de recreació històrica del mercat de queviures i artesans de principis de segle XX a la localitat d'Amposta. El present any 2025 la festa pren com a temàtica la moda.

Per tal que aquesta festa mantingui el rigor històric de la realitat dels nostres avantpassats, s'ha creat una guia d'indumentària. En aquesta trobareu tota la informació necessària per elaborar la vestimenta tradicional dels primers anys del segle XX desglossada per classes socials i oficis, i conèixer els comerços on podeu trobar la indumentària.

No es tracta de disfressar-se, sinó de vestir-se d'època!

El context social de principis del segle XX

Per entendre un aspecte concret com és la vestimenta, sovint cal donar certa perspectiva social. Moltes vegades la moda s'entén com un concepte aïllat, però en realitat hi ha molts factors que hi influeixen com el context social, econòmic, geogràfic i polític, però també reflecteix el gust, el caràcter i l'estatus social.

L'Amposta de la primera dècada del segle passat era una ciutat d'oportunitats: les obres del canal de la dreta i l'extensió de l'arròs a altres terres de conreu van atraure un gran nombre d'immigrants dels pobles veïns. El nombre d'habitants es va duplicar i va arribar als 4.959 el 1910 a conseqüència d'un creixement sostingut des del 1857 tot i l'epidèmia de còlera del 1885 i la persistència de les febres palúdiques.

La població estava formada per pagesos, petits propietaris, jornalers i menestrals, homes de carrera, els dedicats al comerç o a l'exercici de treballs artesanals: botiguers, corredors, ferrers, fusters, carreters, corretgers, silleros, ferradors, esquiladors, llauners, cadirers, paletes, sastres, pintors, forners, drapaires, barbers, cosidores, brodadors, apedaçadors, pentinadores, rentadores, planxadors, emblanquinadores, mandongueres, cabasseres, sargidores...

En el món tradicional, i no només entre la gent més popular, la roba era ben escassa, i cabia bé en una caixa o en un bagul. En una casa, una mateixa peça de roba, fos uns calçotets, una faldilla, un gipó o una camisa, es duia durant anys, i si calia s'apedaçava i se sargia repetidament, i després d'això, de vegades, encara s'heretava! En l'extrem oposat de les desigualtats socials, els vestits i compliments, també fets a mida, però molt més rics i complexos, expressaven -i preservaven- el prestigi i la jerarquia socials dels que el duïen.

La moda a principis del segle XX

A principis del segle XX es produeix una transformació social que va quedar reflectida en la vestimenta i alhora va ser un vehicle per estendre el moviment modernista. Estava latent un debat sobre la comoditat en el vestit femení, impulsat per les participants del moviment feminista. Així, apareix i és adoptat el vestit de sastre. Es tracta d'una tècnica en la qual la forma de la peça, el tall i la complexitat de l'estructura són molt importants, va fer que la fabricació dels vestits sastres fos sempre destinada a un taller especial en les cases d'alta costura.

La indumentària masculina no va experimentar grans variacions. L'ús de l'americana respecte de la levita va ser cada vegada més gran, així com el del capell fort. L'americana era cenyida, amb solapes petites i baixos arrodonits. A partir del 1895 es marcà la ratlla del pantaló feta mitjançant la planxa.

Tot i això, el concepte de «moda» queda reservat per a una part de la societat: la burgesia i les famílies benestants. La gent del camp difícilment podia permetre's el vestuari que seguia les tendències de la moda internacional, encara més, el vestit tradicional de les dones de l'època era de confecció local o casolana. El vestit tradicional no evolucionava segons les imperatives del gust, per tant, quedava exclòs del mercat del gust. A les peces de roba d'aquests, podem trobar característiques específiques de la zona, perquè han estat confeccionades al lloc amb els materials d'allà i adaptades a les necessitats del tipus de conreu i clima, tot i que amb moltes semblances amb altres zones rurals similars. Per altra banda, les robes dels menestrals (referit als oficis), depenien de la classe social a la qual pertanyien. Dintre de cada grup, apareixen subgrups segons la classe social: amb diferències respecte a la qualitat i quantitat en el grup dels pagesos i més remarcables en el grup dels altres, per les diferències d'estatus social, on les classes altes adquirien les peces més importants en grans ciutats a fora del territori, els que lluien en les grans ocasions procedien fins i tot de París.

L'Exposició Universal de París del 1900 va donar al vestit femení el seu

caràcter veritablement modernista, i va transformar la dona en un símbol més de les formes sinuoses d'aquest moviment. Una gran inspiració per a les dones i modistes de l'època eren les revistes de moda, que sovint també aconsellaven la dona en temes d'higiene, salut, bellesa, parament de la llar, etc. Un exemple és el suplement "Feminal" (publicat mensualment amb "La Il·lustració Catalana"), que volia promoure un nou ideal de dona, volia elevar el seu intel·lecte i volia informar-la de l'actualitat, entre aquests temes es trobaven les darreres tendències en moda arribades de París. Moltes d'aquestes revistes sovint incloïen seccions amb molt d'èxit dedicades a la costura i la confecció amb consells de com vestir, patrons i figurins de moda, alfabetos per a brodar inicials o bé dibuixos per a labors de punt de creu, malla o puntes.

El vestuari personal comprenia diferents tipus de peces segons el seu moment d'ús: de treball, de mudar o d'anar arreglat i els vestits especials per les cerimònies dels ritus de pas i per participar en els actes festius. Entre els grups d'edat no es troben diferències significatives, per tant, no existia el concepte de moda infantil, llevat de casos puntuals com el bateig o la importació del vestit de comunió de mariner, i la roba dels infants era com la dels adults.

Gràcies a diverses fonts escrites podem conèixer com eren els teixits amb els que es realitzaven, i la pintura i sobretot la fotografia han estat testimoni de la manera de vestir de ramaders, minyones, cuiners, etc. Podem veure com els teixits més emprats estaven realitzats amb matèries com el cotó, el lli, el cànem i també la llana. Aquests teixits eren econòmics i més resistents que els teixits llavorats de seda o les puntes amb els que es confeccionaven i guarnien els vestits de la burgesia. Teles com el drap gruixut de llana, la sarja de cotó o el llenç, es podien rentar sovint i aguantaven el ritme de la vida activa i de les feines brutes.

Per tant, la indumentària venia marcada per una banda, per la situació sociopolítica de principis del segle XX, i per altra, per l'adquisició econòmica de cada casa o classe social.

La vestimenta del pagès

El vestit tradicional masculí, comptava amb poques peces i molt sovint només la qualitat de les teles o el seu estat de conservació diferenciava els vestits de mudar dels de treball.

Aquestes peces eren: el **jupetí**, obert de dalt abaix amb botons, sense mànigues, amb escot i butxaques, que anava ajustat des dels múscles fins a la cintura. La **camisa**, llisa o ratllada, de màniga

llarga arribava fins avall de la cintura, era oberta de dalt a baix o fins al pit i duïa botons i al coll una tira alta, acompanyada o no de solapes. El **brusó**, molt típic, era molt folgat, negre o de color cobria des dels muscles fins més avall de la cintura, obert només per davant fins a l'alçada del pit, si anava dins el pantaló o els calçotets, el subjectava la faixa. El **calçó** o pantaló era curt fins a mitja cama, de llana, cotó o vellut, a la part superior es tancava en una sola peça amb botons o vetes, i els camals s'anaven estretint progressivament fins a arribar a sota dels genolls, tenien una petita obertura. S'aferrava amb la **faixa** i es portava com a peça aïllada o a joc amb el jupetí o la jaqueta, ajustada i fins a la cintura. Els **calçotets de vieta** eren una peça exterior, molt ampla que s'ajustava a la cintura amb una veta, com la resta de calçotets i els saragüells. Tenien dos camals molt amples que cobrien des de la cintura fins més avall dels genolls, on de vegades també es cenyien amb una veta.

El **barret de feltre**, sempre negre, d'ala ampla i la copa alta i arrodonida, amb una cinta de seda, era una peça característica i gairebé tots els pagesos en tenien, s'usava cada dia i per mudar. El **mocador de cap** era una peça quadrada de color negre, que es plegava per la meitat i es posava al cap, el dels homes, més menut, es posava com una mena de turbant i es nugava a prop de l'orella amb un nus anomenat carxofa.

Els pagesos sovint només tenien un parell d'**espartenyas**, que usaven fins i tot quan eren molt velles, però generalment anaven descalços. Per mudar es calçaven les anomenades espartenyas de l'hòstia, de sola de cànem i vetes negres de cotó que es lligaven per damunt del turmell, i per treballar unes espartenyas d'espart, prou bastes, fetes completament d'espart, també les lligadures, que en realitat eren cordells fets del mateix espart. L'espartenya de l'hòstia tenia la talonera, la peça que subjectava al taló, feta de cordell de cànem trenat, i dos vetes negres molt llargues, que anaven cosides de manera que cobrien tota l'empenya del peu i encara els extrems eren les lligadures, molt llargues. Eren tan obertes que no només els dits quedaven al descobert sinó que sovint sobresortien de la sola, de manera que gairebé descansaven a terra.

La vestimenta de la pagesa

La indumentària femenina, tal i com establia la moda de l'època de totes les classes socials, les dones havien de cobrir el seu cos fins als peus, excepte el rostre i, en el cas de les dones treballadores tampoc les mans, a diferència de les dames burgeses que mai sortien al carrer sense guants.

El vestit tradicional de pagesa incorporava diferents peces: el **gipó**, una peça de màniga llarga, cenyida al cos, que cobria des de les espatlles fins a la cintura, oberta de dalt abaix i que es tancava amb botons o gafes. La **faldilla**, que requeria de molts metres de tela, es confeccionava sovint amb la mateixa peça de tela que el gipó, quan era per mudar. Era una peça rectangular que es cosia o no amb plec

al davant, però sempre es frunzia molt per ajustar-la a la cintura. Baixava fins als peus d'una o forma més menys acampada segons el moment històric o l'estament social, i la vora podia dur un doblec postís.

També eren característiques diverses peces interiors, sempre blanques, de cotó, lli o fil: la **xambra**, una mena de camisa que portaven sota el gipó; la **camisa**, molt ampla, que es posava pel cap perquè era tancada de dalt a baix; les **faldetes** i el **pantaló** (enagües), que no totes les dones usaven, que es subjectaven a la cintura amb una beta de cotó; solien dur puntes cosides al final dels camals, que acostumaven a arribar fins a mitja cuixa. També era d'ús comú la camisa de dormir que, de vegades, també s'utilitzava com a roba interior.

La **toca** era una mena de capeta de blonda, que es subjectava a l'alçada de l'escot amb una agulla de pit o amb un cordó que donava la volta al coll. La **manteleta** era una peça d'abric, generalment de seda o llana, segons l'estació; tenia forma de capeta acabada amb puntes, que cobria des del coll fins a la cintura, i s'aferrava també a l'alçada de l'escot amb una agulla de pit. Una i altra de vegades s'adornaven amb cintes cosides per sobre o pedreria. El **mantó**, confeccionat amb seda, cotó o llana, segons l'estació, acabava sempre amb un gran serrell i era el complement tèxtil femení de majors dimensions: s'acoblava a la cintura amb agulles i arribava dins a més avall dels genolls, de vegades el serrell gairebé abastava a l'alçada dels turmells.

La **mantellina** era una peça de blonda, que les dones es posaven per cobrir-se les espatlles i el cap quan assistien a missa o altres funcions religioses; es subjectava al cap amb agulles de cap de vidre. Les **calces**, de cotó o de llana, eren sempre blanques i teixides a mà amb diverses agulles, llises o amb alguna mostra geomètrica; el **davantal**, tan llarg com la falda, i la butxaca, una mena de bossa de roba de cotó, on les dones portaven els diners, que s'aguantava amb una veta a la cintura, per sota de la faldilla.

El **mocador de cap** també era usual entre les dones, igualment de color negre, quadrat plegat per la meitat. Elles se'l subjectaven nugant les dos puntes del triangle per sota de la barbata.

Les pintes per al cabell, en general de carei i de vegades amb pedreria incrustada, eren imprescindibles, perquè les dones sempre duïen els cabells recollits; tenien una funció d'ornament, però sobretot utilitària: subjectar els cabells recollits en un monyo.

Les pageses, benestants o no, anaven sempre calçades. Les menys acomodades usaven **espartenyas** de sola de cànem, tapades i per mudar sabates senzilles, de color negre, amb sola de cuir i la resta de pell. A l'hivern calçaven botins o borseguins, igual que les xiquetes i els xiquets. Els botins, eren un calçat de cuir que cobria el peu fins més amunt del turmell i es cordava amb botons; els borseguins, en canvi, es cordaven amb cordells que passaven per ullets disposats en filera.

Una part complementària a la vestimenta era el **pentinat**. Durant aquesta

època, l'ofici de pentinadora era usual, donant resposta a la necessitat femenina de portar els cabells ben arreglats. Les pentinadores foren les precursoras de les perruqueres, però aquelles no sempre rentaven els cabells a les clientes.

La pràctica d'aquest ofici tenia dos vessants: una era quan la pentinadora es desplaçava cada dia a casa de les clientes, les quals pertanyien a famílies benestants de la població; l'altra eren les dones que anaven a arreglar-se els cabells a casa la pentinadora. El costum era que les dones portessin els cabells llargs i recollits al darrere amb un monyo. A la part de dalt del cap i pels costats es perfilaven grans ondes, que es marcaven amb tenalles de ferro prèviament escalfades al foc. Aques-

tes ondes, les pentinadores també les modelaven amb els dits i, per aguantar-les, posaven pines metàl·liques amples, les quals foren les primeres que aparegueren al mercat.

Per la nit es desfeien el monyo, ja que no era còmode ni aconsellable dormir amb les agulles que el subjectaven, ni portar els cabells recollits tantes hores. Per dormir, al cap es posaven un gorret fet de roba de cotó o fil que es deia Serracaps, el qual també es brodava i a la vora li posaven puntilla; a uns tres cm. de la puntilla passaven una cinta, que es lligava dalt o baix del cap i amb ella determinaven la intensitat de subjecció del gorret.

Complements dels pagesos i pageses

Entre els complements tradicionals masculins, femenins i infantils es troben la butxaca, la cartera, la gorra de cop els guants de portar cinta als enterraments, els ornaments florals, la petaca la cartera, el ventall, el gaiato, el paraigua, que usaven sobretot els homes grans per caminar, l'ombrel·la, etc.

En general, els homes no posseïen joies, si de cas un rellotge de butxaca amb cadena, que es passava pel trauc del jupetí.

Els ventalls eren propis del vestit de mudar de les dones i les xiquetes. De vegades el portaven penjat del coll, unes amb una cadena d'or i les altres amb una cinta. Eren un estri útil i bell, però sobretot un complement valuós que permetia mostrar el nivell econòmic familiar. Com succeïa amb les joies, s'heretava com un bé preuat i es compartia entre les dones d'una mateixa generació. Amb l'adreç es lluia en el moment del casament. L'adreç era el joc de joies per excel·lència, solia consistir en anell, arracades i agulla de pit; també hi havia el mig adreç compost d'agulla i arracades; la qualitat d'un i de l'altre depenia del poder adquisitiu de cada família, en general era d'or amb pedres ordinàries, encastades: topazis, granats, robins, maragdes, ametistes, diamants o safirs blancs.

Els objectes devocionals eren complements de la indumentària tant religiosa com civil, sobretot entre les dones i els infants. Els més populars: creus, medalles, rosaris i requiliaris.

La vestimenta infantil pagesa

~ Els primers anys de vida, es vestia a tots els infants de la mateixa manera. Les mateixes peces eren vàlides per als dos sexes, fins al punt que a les fotografies de vegades és difícil distingir si es tracta de xiquets o de xiquetes. Peces característiques d'aquests primers mesos de vida eren: el **fasset**, un cosset ajustat fins a la cintura on començava una **faldilla** llarga. Generalment, eren peces de confecció casolana, igual que les faixetes, les monyeques o els pitets.

~ Quan les criatures arribaven a una certa edat, cap als tres o quatre anys, la indumentària es cenyia per sempre a les peces pròpies de cada sexe: ja no existia cap diferència entre els seus vestits i els dels adults, tret de les dimensions.

~ Pel que fa a les famílies pageses, els xiquets i les xiquetes vestien les mateixes peces i complements que els seus familiars adults, tant pel que fa a la roba ordinària com a la de mudar: jupetí, brusó, camisa, calçotets, faixa, espartenyets...uns, i xambra, gipó, falda, toca, mantó, calces... les altres.

La vestimenta de la burgesia

≈ Durant el segle XIX, amb el creixement de la indústria tèxtil, el desenvolupament d'una nova indústria de vestir i l'aparició de tota una xarxa ferroviària van impulsar l'aparició d'una cultura de la moda que va impregnar les capes burgeses i aristocràtiques, no només a Catalunya o a l'estat espanyol sinó a la península en general i a tota Europa.

≈ La indumentària masculina d'època modernista segueix les directrius d'elegància i sobrietat que va caracteritzar la manera de vestir de la burgesia al llarg del segle XIX. La qualitat i riquesa dels vestits es reflectia en un tall perfecte, sense cap arruga, però no en la vistositat dels teixits que sovint eren teles de drapo altres teixits de llana.

≈ El **tern** era el vestit més utilitzat per les classes benestants i sovint estava format per jaqueta (que podia ser de tipus americana o levita), **armilla i pantalons** a conjunt. A sota es duia la **camisa**, blanca, amb coll i punys emmidonats. Els pantalons es subjectaven amb **tirants** i generalment el conjunt es completava amb **corbata** o corbatí, **barret** i bastó. Pel que fa a les joies, tot i que en tenien poques, podien tenir rellotge de butxaca, agulla de corbata i botons de puny, sempre d'or.

La indumentària femenina va viure un dels moments de màxim esplendor i riquesa durant l'època modernista. En comparació amb la indumentària masculina, formada per **vestits** sobris que no van variar al llarg de l'època, els vestits femenins de les classes benestants estaven confeccionats amb varietat de teixits de seda com jacquards, otomans, setins, gases, tul brodats, però també batistes de cotó llises o estampades, sarges i teixits de llana. La indumentària de les dones tenia molt protagonisme ja que havia de representar l'estatus social de la família i no només ho feia a través del vestit sinó també dels accessoris.

A mida que avançà el nou segle, la figura femenina va esdevenir més vertical, amb la línia de cintura més amunt de la posició natural. Els teixits en general eren més vaporosos i amb més caient. En contraposició, es posen de moda **barrets** amb ales amples i totalment coberts amb plomes, llaços, flors de tela i molts altres ornaments. Les sabates podien ser folrades de tela o de pell i des de finals del XIX les dones duïen botins que s'ajustaven molt al turmell i que costaven tan de cordar que es necessitava una eina amb forma de ganxo anomenada cordabotes. Altres accessoris imprescindibles eren els **guants i l'ombrel·la**, que protegien la pell de la cara i de les mans del sol i mantenien el to pàl·lid tan de moda en aquell moment.

La vestimenta infantil burgesa

≈ Els vestits i els complements dels infants de mudar o de família acomodada o menestral sí que eren diferents. Les xiquetes lluien **vestits d'una sola** peça que arribaven fins més avall dels genolls, amb diferents ornaments al coll, el pit i les mànigues, era curt i imitava el polissó de les seves mares. Als divuit anys les noies es posaven el vestit llarg. Els vestits dels xiquets estaven formats per **pantaló curt i americana**, i també adoptaven els llargs als divuit anys. A Finals del segle XIX, s'introduí el vestit de mariner, d'origen anglès, en la indumentària infantil, tant de xiquets com de xiquetes i es va perpetuar durant els primers anys del segle XX. Els nens portaven faldilles i vestien com les nenes fins que caminaven.

≈ A l'escola duïen una bata, una mena de brusó llarg, que arribava més avall dels genolls.

La vestimenta dels oficis

≈ Els treballadors es vestien seguint els canons establerts per la moda o indumentària de la època, sempre buscant, sempre buscant la comoditat en la vestimenta.

La indumentària bàsica consistia en una **camisa blanca, armilla, pantaló i jaqueta** de llana, de vellut o cotó a l'estiu. Calçaven sabates o botes de cuir sobre els calcetins.

≈ Al cap, **gorra, barret** de palla fina o mocador segons cada ofici.

≈ El teixit primordial serà el cotó, però també es farà servir molt la llana i el vellut en els vestits jaqueta, que eren portats pels homes amb més poder adquisitiu, així com el barret, portat només per uns quants, que servia per marcar estatus.

≈ Les dones, per fer les feines domèstiques, protegien el vestit amb davantals ben grans de cotó o de vietes. Si calia es tapaven el cap amb un mocador.

≈ Tot i això, cada ofici, artesà o servei tenia les seves particularitats segons les necessitats de la seva ocupació. Alguns d'aquests oficis eren: aiguaders, birbadores, camàlics, dallers, llaüters, guardacanal, picapedrers, paletes, llauners, ferrers, soldadors, fusters, carreters, estorers, sastres, modistes, cosidores, camiseres, broadores, carnisseres, mandongueres, escorxadors, cambres, barbers, traginers, taxistes, camioners, saliners, pastissers, forners, pentinadores, farmacèutics, hostellers, metges, infermeres, llevadores, mestres, guardes rurals, serenos...

Consells per vestir-se d'època

- Si portes tatuatges, intenta tapar-te'ls
- Evitar portar pírcings
- Cal portar els cabells recollits
- Els complements i joies, que siguin el més similar possible a l'època
- Evitar les ungles pintades
- Evitar les sabates esportives
- Evitar vestir-se amb texans

Vesteix-te per a la Festa del Mercat

☞ Fes-te el vestit.....

- LES LABORS DE CINTA I HUMBELINA
- CREIXELL
- ENTRE TELES
- TÈXTIL FÀTIMA
- MANUALITATS MIRÓ
- RACÓ DE LA FESTA
- ORIGINAL

☞ Roba feta.....

- LES LABORS DE CINTA I HUMBELINA
- CREIXELL
- ENTRE TELES
- TÈXTIL FÀTIMA
- PUNT NOTARI
- MANUALITATS MIRÓ
- DECO MOUMEN
- MERCERIA REMEI

☞ Llogar.....

- TÈXTIL FÀTIMA
- MANUALITATS MIRÓ
- RACÓ DE LA FESTA

☞ Complementos.....

- LES LABORS DE CINTA I HUMBELINA
- CREIXELL
- ENTRE TELES
- ESTANC N°1
- BOTIGA DEL RIU
- TÈXTIL FÀTIMA
- PUNT NOTARI
- MANUALITATS MIRÓ
- DECO MOUMEN
- MERCERIA REMEI
- ORIGINAL
- CALÇATS MINIPREUS
- PRIMERA POSADA

Contactes

LES LABORS DE CINTA I HUMBELINA

Av. Aragonesa, 82 Tel. 650 751 502

CREIXELL

C/ Jacint Verdaguer, 26 Tel. 977 702 635

ENTRE TELES

C/ Góngora, 8 Tel. 699 053 683

ESTANC N°1

Av. La Ràpita, 57 Tel. 977 701 870

BOTIGA DEL RIU

Av. Sant Jaume, 1 Tel. 977 918 083 – 626
859 421

TÈXTIL FÀTIMA

Plaça Cecília Carvallo, 1 Tel. 640 25 38 13

PUNT NOTARI

C/ Miquel Granell, 12 Tel. 977 702 614

MANUALITATS MIRÓ

Av. Santa Bàrbara, 36-38 Tel. 977 701 360

DECO MOUMEN

C/ Plau i Quer, 17 Tel. 678 225 303

RACÓ DE LA FESTA

C/ La Sénia, 6 Tel. 669 214 625

MERCERIA REMEI

C/ Felip II, 1 Tel. 600 962 409

ORIGINAL

Mercat municipal interior Tel. 651 632
389

CALÇATS MINIPREU

Av. La Ràpita, 151 Tel. 626 99 85 20

PRIMERA POSADA

C/ Madrid, 9 Tel. 977 705 791

JOIERIA - RELLOTGERIA SALVADÓ

Av. de la Ràpita, 14 Tel. 977 70 14 85

JOIERS DIAMANT

Av. de la Ràpita, 30 Tel. 977 70 05 81

AYXANDRI JOIERIA RELLOTJERIA

C. Major, 42 Tel. 977 70 15 35 - 653 46
83 03

ESTUDI SARA DOMENECH

C. Parlament, 29 Tel. 619 71 18 81

JOIERIA-RELOTJERIA TONDA

C. Corsini, 66 Tel. 977 70 07 52

MARAGDA JOIERS

Av. Alcalde Palau, 52 Tel. 977 70 52 64

Fonts de les imatges

- 01 Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya
- 02 Manuela Argentó Also
- 03 Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya
- 04 Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya
- 05 Donació de Miss Alevia Lynch per a l'Arxiu del Metropolitan Museum of Art. Public Domain
- 06 Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona
- 07 Museu de les Terres de l'Ebre
- 08 Família Reverté-Simó
- 09 Família Roig-Grau
- 10 Família Reverté-Simó
- 11 Família Reverté-Simó
- 12 Luisa Lizárraga Gisbert
- 13 M. Àngels Fatsini Tomàs
- 14 Victòria Alonso Muria
- 15 Teresa Idiarte Solà
- 16 Lídia Torta Mollet
- 17 Museu de les Terres de l'Ebre
- 18 Lluís Cid Martí
- 19 Mario López Albiol
- 20 Família Costes-Barceló
- 21 Museu de les Terres de l'Ebre
- 22 Família Margalef-Miralles
- 23 Roberto Ferré Soler
- 24 Família Margalef-Miralles
- 25 Família Margalef-Miralles
- 26 Isabel Betoret Gil
- 27 Manola Ballester Margalef
- 28 Antonieta Sanz Massó
- 29 Hermínia Arasa
- 30 Família Reverté-Simó
- 31 Museu de les Terres de l'Ebre

Bibliografia i webgrafia

López, M. El vestit tradicional d'Amposta. La seva època. Amposta: Tosses 21, Amposta Capital, 2008.

Subirats, M; Montañés C. L'Abans: Recull gràfic d'Amposta (1875-1975). El Papiol: Editorial Efadós, 2012.

Soriano-Montagut, M. Posant veu i paraules al silenci. La dona a la societat pagesa d'aquestes terres del sud de Catalunya, de mitjans del segle XIX a mitjans del XX. Cercle Cultural, Artístic i de Recerca Històrica, 2015.

El vestit tradicional a Amposta. Exposició organitzada pel Museu de les Terres de l'Ebre i Ajuntament d'Amposta, 2010.

Indumentària femenina modernista. Centre de documentació i Museu Tèxtil. Recuperat el 10 de març de 2025, de <https://cdmt.cat/articles-divulgatius-indumentaria-femenina-modernista/>

Els vestits de les classes populars durant l'època modernista. Centre de documentació i Museu Tèxtil. <https://cdmt.cat/vestits-classes-populars-epoca-modernista/>

Indumentària masculina modernista. Centre de documentació i Museu Tèxtil. <https://cdmt.cat/indumentaria-masculina-modernista/>

Indumentària modernista. Enciclopedia.cat. <https://www.enciclopedia.cat/el-modernisme/indumentaria-modernista>

Per a més informació
visita:
www.festadelmercat.cat